

CARTES DE BARALLES

Mes que un Club!

En aquest número torna de nou a les nostres pàgines la secció "Cartes de Baralles".

L'espai ho cobria abans la correspondència entre Rafel Ballus, alcalde de Granollers i Nùria Albó, alcaldessa de La Garriga.

Precisament és aquesta última qui enraiga la nova etapa de "Cartes de Baralles". Ho fa amb una qüestió, si es vol antiga, que nosaltres hauriem d'haver publicat abans però que problemes derivats del canvi de domicili de la redacció no ho han fet possible.

Estimat Rafel:

Per la finestra veig una colla d'orenetes joves que aprenen a volar. Els agrada molt i fan xiscles d'orgull tot fent anar les ales a cent per hora i sense moure's gaire de lloc. Es tot un espectacle.

I, parlant d'ocells, un ocellot m'ha dit que no haves anat al camp del Barça a dir que eres una nació. Jo sí, que hi vaig anar i t'explicaré una mica el que va passar.

Primer de tot van cantar el cant de la Senyera. Mot impressionant. Jo en recordava d'aquella altra vegada que el van cantar en aquest mateix camp per celebrar el 75 aniversari del Barça. Aleshores jo no hi era, ho vaig veure per TV però també em va fer posar la carn de gallina. Ja ho sé que

un país no es redreça només cantant cançons heroiques però de tant en tant va bé comprovar que som molts a demanar les mateixes coses.

Be, després va ser el torn de la Trinca que va cantar cançons dedicades al Sr. Martín Villa, amb gran satisfacció de tot el personal i més endavant, sardanes, la Marina Rossell, en Manuel Gerena que amb la seva presència va desmentir tota la propaganda dels "manifesteros" i alguns més, per acabar amb en Llach. Bé, l'acabament autèntic van ser els Segadors, és clar. Una vetllada molt bonica que va tenir el seu moment de "suspense" i tot quan un dels dos globus que s'enlairaven amb banderes i pancartes es va estripar a mig aire i va començar a caure. Tot va acabar bé, sortosament. El

què és més bonic es la varietat de gent que hi havia, allò que en diuen de tot estament i condició i la falta d'agressivitat amb què es feien les reivindicacions tot i que es feien amb tot l'entusiasme. Res, que vig sortir més orgullosa de ser catalana del que hi havia entrat. Sembla impossible, oi?

Baixant a coses més humils, t'haig d'explicar que la meva primera carta ha tingut molt dèxit aquí a la Garriga. Algun anònim desinteressat n'ha fet fotocòpies i les ha ficades a un seguit de bústies. Com que no sé qui és, aquest propagandista de la meua literatura, no li puc donar les gràcies. Si mai s'anomena les hi podré donar personalment. No sé per què en sembla que és la mateixa persona que ens roba bany i que m'envia alguna anònima del altres. Dels que arriben a casa. Per sert, en vaig rebre un amb paper de jutjat. No coneixes pas algú que hi treballi? Això deuen ser dos delictes, oi? un d'enviar anònims i l'altre de fer-ho amb paper de l'Estat. Aleshores diuen que volen salvar Espanya!

Bé, ja n'hi ha prou per avui. Una abraçada

Núria